

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΗΣ ΕΛΙΦΑΣ ΛΕΒΙ

Αν ο μέγας μασόνος μύστης και αναβιωτής της μαγείας και των μυστικιστικών πρακτικών στον 19ό αιώνα κατείχε πράγματι το κλειδί των μυστικών του ουρανού και της γης, αυτό παραμένει αντικείμενο έριδας μεταξύ ορθολογιστών και αποκρυφιστών.

Το σίγουρο είναι πάντως πως ο γάλλος μάγιστρος υπήρξε μια από τις πιο φωτισμένες και εμπνευσμένες μορφές της αποκρυφολογίας του 19ου αιώνα, στο όνομα της οποίας πίνουν νερό όλοι οι αναζητητές της αλήθειας που διατείνονται ότι φωλιάζει στο επέκεινα του νοητού κόσμου.

Ο Αλφόνς-Λουί Κονστάντ, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, μπόλιασε μαγεία και αποκρυφισμό δημιουργώντας ένα εκρηκτικό και ιδιαίτερα γόνιμο κράμα, πάνω στο οποίο πάτησαν λίγο-πολύ όλες οι μυστικιστικές σχέτες και τα σκοτεινά τάγματα του σύγχρονου κόσμου. Στον ίδιο οφείλουν εξάλλου οι σατανιστές την δημοφιλέστερη αναπαράσταση του τραγόμορφου δαίμονα των Ναϊτών Ιπποτών, του Μπάφομετ, τον οποίο περιέγραψε και εικονογράφησε το 1854 ο Ελιφάς ως μια φτερωτή ανθρωπόμορφη αίγα με δυο στήθη και μια πεντάλφα στο μέτωπο, αποκαλώντας την « Μενδήσιο Τράγο ». Το σκοτεινό σύμβολο των Ναϊτών πέρασε έτσι στον σύγχρονο Ελευθεροτεκτονισμό και τα άλλα τάγματα, πριν υιοθετηθεί από την Εκκλησία του Σατανά και γίνει το πλέον αναγνωρίσιμο σύμβολο του σύγχρονου σατανισμού.

Μέγας γνώστης του ιουδαϊκού και του χριστιανικού μυστικισμού, ο Κονστάντ «αναγεννήθηκε» (ή γεννήθηκε για δεύτερη φορά, κατά τα λεγόμενά του) ως «Ελιφάς Λεβί» αφού μυήθηκε στα μυστήρια της Καμπαλά και έβαλε τότε στόχο ζωής να συμφιλιώσει την θρησκεία με την επιστήμη και την δογματική πίστη με την λογική.

Αφού καταβυθίστηκε στην αλημεία, την παραδοσιακή μαγεία και την αστρολογία και μελέτησε τις υπερβατικές αλήθειες των μυστηρίων των αρχαίων ναών, άφησε κληρονομιά μια ιδιαίτερη ιερογαμία εσωτερισμού και χριστιανικής πίστης που έμελλε να γίνει η νέα Βίβλος του τεκτονισμού και των επιγόνων των παλαιότερων Στοών.

Ο «τελευταίος μάγος», όπως αποκαλείται συχνά, υπήρξε σωστός ογκόλιθος της αποκρυφιστικής πίστης και ένας πολυμαθής άνθρωπος παρά τα αμφιλεγόμενα κηρύγματά του. Ο διαβόητος Άλιστερ Κρόουλι γεννήθηκε μάλιστα την χρονιά που πέθανε ο Λεβί, γι' αυτό και ισχυριζόταν πάντα ότι ήταν μετεμψύχωση του γάλλου μύστη...

Τα πρώτα χρόνια

Ο Αλφόνς-Λουί Κονσταντ γεννιέται στις 8 Φεβρουαρίου 1810 στο Παρίσι ως το μοναχοπαίδι ενός υποδηματοποιού. Διψασμένος για γνώση από μικρός και πανέξυπνος καθώς ήταν, ήθελε να μάθει γράμματα, αν και η κακή οικονομική κατάσταση της οικογένειας δεν επέτρεπε ιδιωτικά μαθήματα στο σπίτι. Παρά ταύτα, ο πατέρας αναγνώρισε την έφεση του γιου στα γράμματα και τον έστειλε να φοιτήσει σε θεολογική σχολή, προλειάινοντας έτσι το έδαφος ώστε να γίνει ιερωμένος.

Σύντομα όμως ο νεαρός θα ένιωθε μεγαλύτερη έλξη για τα αποκρυφιστικά διδάγματα της σχολής παρά για το επίσημο εγκύκλιο πρόγραμμα του ιερατικού σεμιναρίου, βρίσκοντας τον «ζωικό μαγνητισμό» αλλά και τις περικοπές για τον Σατανά σαφώς πιο ενδιαφέρουσες από τις θεολογικές σπουδές. Και έτσι στράφηκε, παιδί ακόμα, στη μελέτη της μαγείας και του αποκρυφισμού, διαβάζοντας ό,τι έπεφτε στο χέρι του και στην σχολή θεωρούνταν απαγορευμένο και αιρετικό.

Στη δεκαετία του 1830, ο Κονσταντ μαγεύτηκε από ένα ζευγάρι μάγων, με τον άντρα να ισχυρίζεται πως είναι η μετενσάρκωση του Λουδοβίκου ΙΣΤ' και τη σύζυγο να διατείνεται ότι είναι η μετεμψύχωση της Μαρίας Αντουανέτας. Ο νεαρός πίστεψε στον ψευδοπροφήτη και έγινε από τους πιστότερους ακολούθους του, βουτώντας έτσι ακόμα περισσότερο στη μαγεία και τον εσωτερισμό. Κι έτσι, παρά το γεγονός ότι τον Δεκέμβριο του 1835 χειροτονήθηκε διάκος και ήταν πλέον μέλος των βενεδικτίνων μοναχών, είχε ήδη αποφασίσει ότι τα ιερατικά άμφια δεν ήταν γι' αυτόν.

Αφού έγραψε μια σειρά από ελάσσονα θεολογικά έργα μεταξύ 1839-1844, μπλέχτηκε στην δίνη των καταγιστικών πολιτικών εξελίξεων: ο Ναπολέων Γ', μετά την επανάσταση του 1848, εκλέγεται πρόεδρος της Β' Γαλλικής Δημοκρατίας και ο Κονσταντ αντιμετωπίζει κυρώσεις. Έχοντας εγκαταλείψει τη θεολογία, αφορίζεται από την Εκκλησία για τις αριστερές του απόψεις αλλά και τις αιρετικές του διδασκαλίες, την ίδια ώρα που θα ριχτεί στην φυλακή για τα ανατρεπτικά γραπτά του. Πίσω από τα κάγκελα θα βρεθεί μάλιστα άλλες δύο φορές στα χρόνια αυτά της πολιτικής αναταραχής...

Η γέννηση του Ελιφάς Λεβί

Το 1846, 36 ετών, ο Κονσταντ παντρεύεται μια 18χρονη κοπέλα και αποκτά ένα παιδί, το οποίο θα πεθάνει ωστόσο σε τρυφερή ηλικία. Αποξενωμένος τώρα από την σύζυγο και βυθισμένος στο πένθος, το ζευγάρι χωρίζει το 1853 και ο Κονσταντ βγάζει το πενιχρό προς το ζην εργαζόμενος ως δημοσιογράφος. Για να συμπληρώνει το εισόδημά του, παραδίδει μαθήματα αποκρυφισμού και ως μύστης πια του εσωτερισμού υιοθετεί το « Ελιφάς Λεβί », που δεν ήταν τίποτε άλλο από την μετάφραση τού ονόματός του (Αλφόνσος Λουδοβίκος) στα εβραϊκά.

Τον Μάιο του 1854, θα μετακομίσει στο Λονδίνο, εκεί που ανθούσαν οι μασονικές Στοές και θα μπορούσε να βρει πιο πιστό ακροατήριο για την αποκρυφιστική διδασκαλία του. Παρά το γεγονός ότι δεν έχει γράψει ακόμα τα διαβόητα συγγράμματά του που θα τον έκαναν γνωστό στα πέρατα του μυστικιστικού κόσμου, η φήμη του προηγούνταν ως ο μεγαλύτερος γάλλος μάγιστρος μετά τους τελετάρχες των Ναϊτών Ιπποτών ! Στο Λονδίνο θα συνδεθεί με προβεβλημένες προσωπικότητες της κοινωνίας και μέσω της τοπικής Στοάς θα κάνει υψηλές διασυνδέσεις, καθώς όλοι αναγνώριζαν τις βαθύτατες γνώσεις του στη μαγεία, τον εσωτερισμό, την αστρολογία και τον «ζωικό μαγνητισμό». Οι βρετανοί Ροδόσταυροι έπιναν ήδη νερό στο όνομά του και ήταν ακριβώς αυτοί που θα τον ωθούσαν να απαθανατίσει τη μυστικιστική σοφία και την πνευματική του αναγέννηση στο χαρτί. Το « Δόγμα και Τυπικό τής Υψηλής Μαγείας » (1855) είναι το πρώτο του μεγάλο πόνημα στον μυστικισμό, το οποίο μεταφράζεται αμέσως στα αγγλικά και γίνεται το νέο Ευαγγέλιο των Ροδόσταυρων και των άλλων απόκρυφων ταγμάτων της Βρετανίας.

Στην πρώτη του αυτή επίσκεψη στην Αγγλία οι πηγές θέλουν τον Λεβί να ασχολείται με την νεκρομαντεία, εγκαινιάζοντας έτσι μια σκοτεινή ενασχόληση που θα έδινε προοδευτικά τη θέση της στα πιο σκοτεινά πονήματά του.

Ο γάλλος μάγιστρος δεν μιλούσε ωστόσο γρι αγγλικά και δεν μπορούσε έτσι να παραδίδει μαθήματα, με το εισόδημά του να παραμένει πενιχρό. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η απογοήτευσή του κορυφώθηκε (όπως διαμαρτύρεται στα γραπτά του) όταν οι Ελευθεροτέκτονες και οι άλλες σχέτες του ζητούσαν να κάνει θαύματα και να αποδείξει έμπρακτα στις τελετουργίες τους τις μαγικές του ιδιότητες!

Παρά την οργή του, συμφώνησε κάποια στιγμή, έπειτα από τις ικεσίες αριστοκράτισσας αποκρυφίστριας, να καλέσει το πνεύμα του έλληνα νεοπυθαγόρειου φιλοσόφου Απολλώνιου τού Τυανέα, που οι φήμες θέλουν επίσης μάγο και προφήτη τού αρχαίου κόσμου. Ο Λεβί δήλωσε πως ποτέ δεν είχε αποπειραθεί πρόσκληση πνεύματος και πέρασε τρεις εβδομάδες προετοιμαζόμενος για την υπερφυσική συνάντηση, με νηστείες και ειδική διατροφή.

Το τελετουργικό έλαβε χώρα σε έναν ειδικά σχεδιασμένο « ναό » και χαρακτηρίστηκε από τον 12ωρο διαλογισμό του μύστη, όταν το έδαφος άρχισε να τρέμει και τα πνεύματα να κατακλύζουν τον χώρο.

Όταν μάλιστα το φάντασμα του Απολλώνιου άγγιξε το τελετουργικό σπαθί του Ελιφάς, εκείνος λιποθύμησε από τον φόβο του.

Η τρανή αυτή επίδειξη των μαγικών του ιδιοτήτων τον απάλλαξε από κάθε άλλη απόδειξη της υπερφυσικής δύναμής του, αφού το γεγονός κυκλοφόρησε σε κάθε μασονική στοά Ευρώπης και Αμερικής !

Ο ίδιος καταδίκασε τότε την χρήση των παραφυσικών αυτών πειραμάτων στην αποκρυφιστική λατρεία χαρακτηρίζοντάς τα επικίνδυνα τόσο για την ηθική όσο και τη σωματική υγεία του πιστού.

Ο Ελιφάς επέστρεψε στο Παρίσι τον Αύγουστο του 1854 χωρίς φράγκο στην τσέπη του. Τον φιλοξενούσε έτερος μύστης της Γαλλίας στο σπίτι του, καθώς δεν μπορούσε να πληρώνει νοίκι.

Παρά το γεγονός όμως ότι στην Αγγλία δεν έβγαλε τα χρήματα που υπολόγιζε, η φήμη του είχε γιγαντωθεί και τώρα αμέτρητοι γάλλοι μαθητές κατέφταναν στο κατώφλι της οικίας που τον φιλοξενούσε για να τους μυήσει με το αζημίωτο στα μυστικά τού ιουδαϊκού μυστικισμού (Καμπαλά).

Τον Μάιο του 1861 ο Ελιφάς επέστρεψε στο Λονδίνο και η νέα του αυτή παραμονή έμεινε θυρλική, καθώς βρήκε τη θέση της στη «Βασιλική Μασονική Εγκυκλοπαίδεια», το αποκρυφιστικό «Ευαγγέλιο» του ηγέτη των Ροδόσταυρων, Κένεθ Μακένζι. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι το διαβόητο Ερμητικό Τάγμα της Χρυσής Αυγής που ιδρύθηκε λίγο αργότερα πάτησε πάνω στα κηρύγματα του Ελιφάς Λεβί. Στο χρονικό μάλιστα της συνάντησης Μακένζι και Ελιφάς, που εκδόθηκε από τον πρώτο, περιγράφονται οι θεωρίες του γάλλου μύστη για τον συμβολισμό τών τραπουλόχαρτων Ταρό, τα οποία μελετούσε διαχρονικά ο Ελιφάς. Παρά το γεγονός ότι ο Γάλλος δεν έγραψε ποτέ δικό του πόνημα για τα Ταρό, οι πεπιοιθήσεις του για τα μαγικά τραπουλόχαρτα στο βιβλίο του Μακένζι έγιναν διαχρονική αναφορά τών Ταρό και αποτελούν την κύρια εξηγητική γραμμή ακόμα και σήμερα.

Επιστρέφοντας στην Γαλλία, άρχισε η πιο παραγωγική συγγραφική του περίοδος, που θα τον ενθρόνιζε στην κορυφή τών μελετητών τού εσωτερισμού και της μαγείας .

Μερικά από τά έργα του είναι :

« Το Κλειδί τών Μεγάλων Μυστηρίων », « Οι Μείζονες Κλείδες και Σφραγίδες τού Σολομώντα », « Η Βίβλος τής Ελευθερίας », η « Ιστορία τής Μαγείας », « Το Βιβλίο τής Λαμπρότητας », « Τα Παράδοξα τής Υψηλής Επιστήμης », « Το Μέγα Απόρρητο », « Το Βιβλίο τών Σοφών », « Η Ερμητική και Καμπαλιστική Ερμηνεία τού Οράματος τού Προφήτου Ιεζεκιήλ », « Η Ερμητική και Καμπαλιστική Ερμηνεία τής Αποκαλύψεως τού Ιωάννου τού Ευαγγελιστού » κ.ά.

Μέχρι τον θάνατό του, στις 31 Μαΐου 1875, ο μεγάλος μύστης ζούσε πια άνετη ζωή από την απήχηση των αποκρυφιστικών συγγραμμάτων του αλλά και τα ιδιωτικά μαθήματα που παρέδιδε. Αρκετές μυστικιστικές σχέτες υιοθέτησαν τη διδασκαλία του και στο Παρίσι ιδρύθηκε ειδικό τάγμα αφιερωμένο στον μύστη: Ο « Κύκλος Ελιφάς Λεβί » ίδρυσε μνημικές στην συλλογιστική του εταιρίες στα πέρατα του κόσμου, επηρεάζοντας όλα σχεδόν τα τάγματα, από τους Ροδόσταυρους μέχρι και τους Ελευθεροτέκτονες.

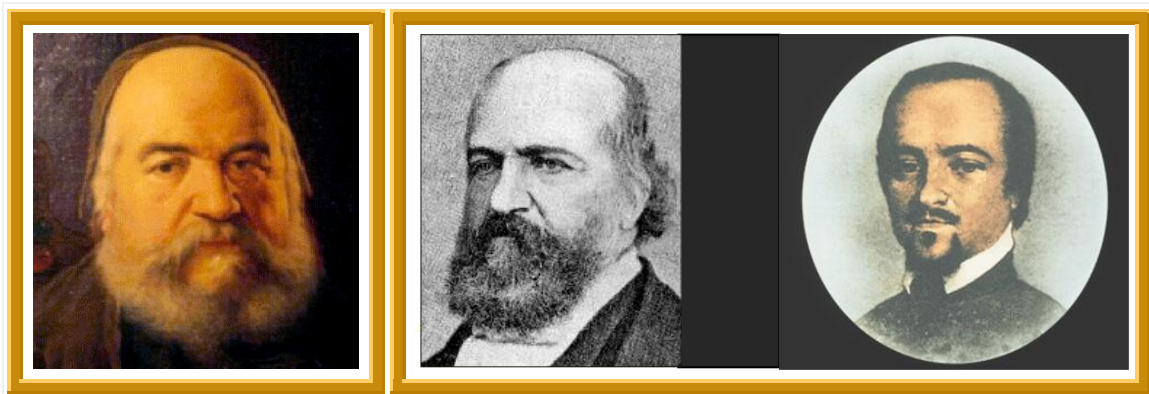
Αν και εκεί που έμελλε να έχει την μεγαλύτερη επίδραση ήταν στο Ερμητικό Τάγμα της Χρυσής Αυγής αλλά και στην κατοπινή Εκκλησία του Σατανά, που υιοθέτησε τον « Μενδήσιο Τράγο » του Ελιφάς (το παλιό σύμβολο των Ναϊτών Ιπποτών δηλαδή « Μπάφομετ »).

ΒΑΡΗΟΜΕΤ

Μετά τον θάνατό του, οι απόψεις του για την μαγεία και τον πνευματισμό διαχύθηκαν ευρέως και γνώρισαν καθολική απήχηση, καθώς ξέκοβαν δεσμούς με τα παλιά. Σύμφωνα με τους ερευνητές του έργου του, η επίδραση του Ελιφάς Λεβί στον μυστικισμό έγκειται ακριβώς εδώ, ότι καινοτόμησε στην συλλογιστική του και δεν βάσισε τη σκέψη του σε παλιές αποκρυφιστικές δοξασίες και παραδεδομένα τάγματα. Και βέβαια η δική του πεντάλφα έμελλε να γίνει το κορυφαίο σύμβολο του κακού στα σύγχρονα χρόνια...

Όσο για τον Εωσφόρο, δεν είναι το πνεύμα τού κακού στη σκέψη του Ελιφάς, αλλά το απόλυτο πνεύμα της ανταρσίας, το πνεύμα της υπερηφάνειας, που «πολέμησε ενάντια στον Θεό και τον ενίκησε, διότι "είμαι νικηφόρος" σημαίνει ότι πολέμησα εναντίον του. Ο Θεός δεν μπορεί να νικηθεί παρά μόνον από τον ίσο του, και ο ίσος του είναι ο ίδιος του ο εαυτός. Ω Εωσφόρε, εξήλθες από τους κόλπους τού Θεού, και ο Θεός σε κάλεσε κοντά του. Είσαι η πνοή τού στόματός του και ο πόθος της καρδιάς του. Δεν άκουσες διότι κατάλαβες — και δεν υπάκουσες διότι αγάπησες. Δόξα σε σένα, πνεύμα της νοημοσύνης και της αγάπης, διότι όπως ο Χριστός υπέφερε το μαρτύριο τού σταυρού, συ υπέφερες το μαρτύριο της κολάσεως. Ο κόσμος σε καταράστηκε, όπως τον καταράστηκες, κι όπως κι αυτός, συγκαταλέχθηκες στην τάξη των νεκρών. Ιδού όμως που ξεπροβάλλεις αθάνατος λυτρωτής αγγέλων. Και ο Χριστός, ο οποίος μέσα στον ουρανό του βασιλεύει, εξακολουθεί να είναι στεφανωμένος μ' αγκάθια, θα λάβει από τα χέρια σου ένα χρυσό στέμμα» («Η Βίβλος της Ελευθερίας»).

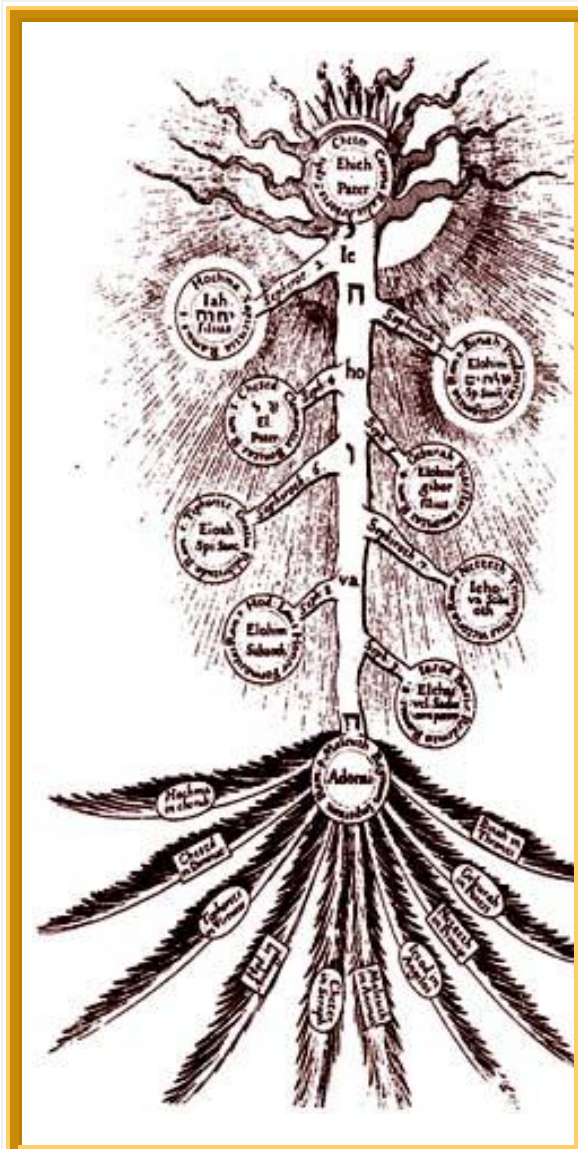
ALPHONSE Louis Constant, French occultist and devotee of Kabbalah, Tarot Cards, and magic, was born in Paris on February 10, 1810. His father was a craftsman (shoemaker) who sent Alphonse to the seminary at Saint Nichole du Chardonnet and later to the seminary of Saint Sulpice, where his interest in the occult apparently grew during his theological studies. Ordained a deacon, his priestly ordination was delayed in 1836 when he fell in love with a catachumen. Despite this he was provided employment within the Church, first as a supervisor at the College de Juilly, then by the Bishop of Beauvais, and finally as a preacher in the parishes around the Benedictine abbey of Solesmes. On a retreat in 1839 he was introduced to the writings of Madame Guyon and became attracted to feminine mysticism.

After several romantic affairs he married Noemie Cadiot. He drifted towards Paris and away from ecclesiastical employment becoming a spiritual writer and revolutionary journalist who fused revolutionary theory with Marian piety. His *Le rosier de mai ou la guirlande de Marie* (The rose-bush of May or Mary's garland), is a commentary on the Litanies of the Virgin, interpreted as an allegory of the sufferings of woman in soul and body. Other works include *Des Moeurs et des Doctrines du Rationalisme en France* (Of the Moral Customs and Doctrines of Rationalism in France, 1839), *L'Evangile du Peuple* (The Gospel of the People, 1840), *La Mère de Dieu* (The Mother of God, 1844) and *La Bible de la Liberté* (The Bible of Liberty published in 1841). The latter resulted in brief prison terms, which he shared with Félicité de Lamennais. In 1851 he collaborate with the Abbé Migne (1800-1875) on the *Dictionnaire de littérature chrétienne* (Dictionary of Christian literature). His failed marriage, the departure of his wife, the failure of the 1848 revolution, and the rise of Napoleon III appear to have depressed him and catalyzed his deepening fascination with the occult. During this period he met the mathematician and astronomer Hoëne Wronski, who claimed to have discovered a universal key for the understanding of all physical and metaphysical mysteries.

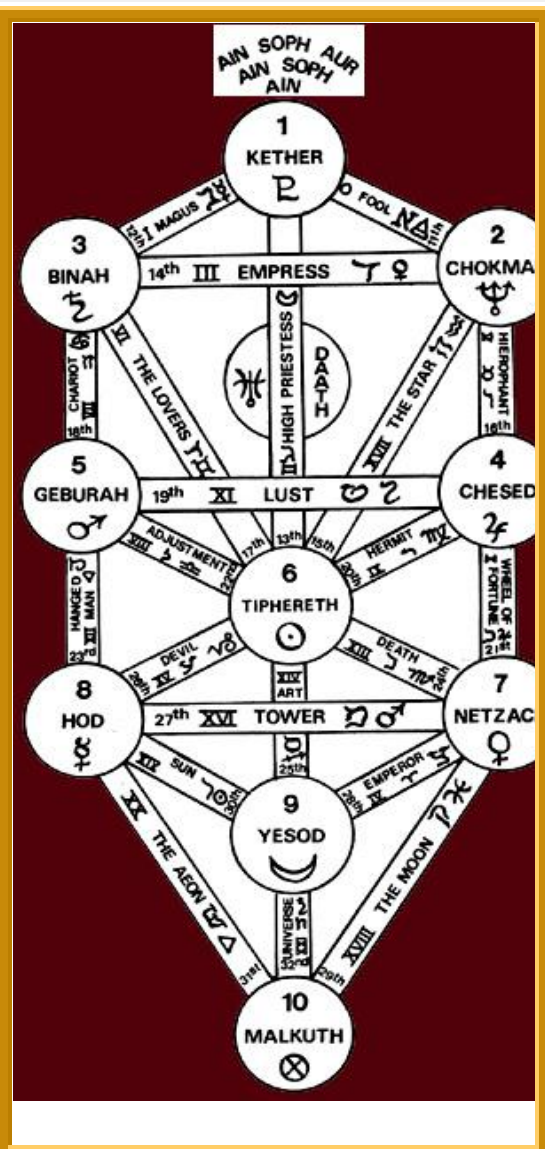
Constant came to believe that occultism provided an interpretive key to the Sacred Scriptures and the history of both humanity, the cosmos, and the human soul.

He also saw it as an antidote to the post-Enlightenment materialism. He now styled himself “Eliphas Levi” which he considered the Hebrew equivalent of his name, and began studying the occult in earnest. In the hermetic literature, Kabbalah, ancient and medieval magic and and in the Tarot he sought a perennial, hidden wisdom.

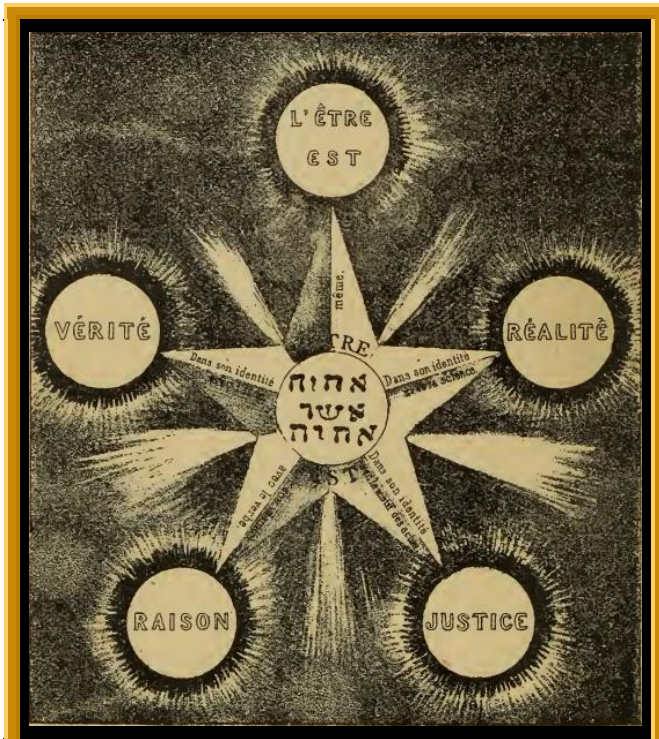
Christianized Depiction of Kabbalah Sephiroth-Tree

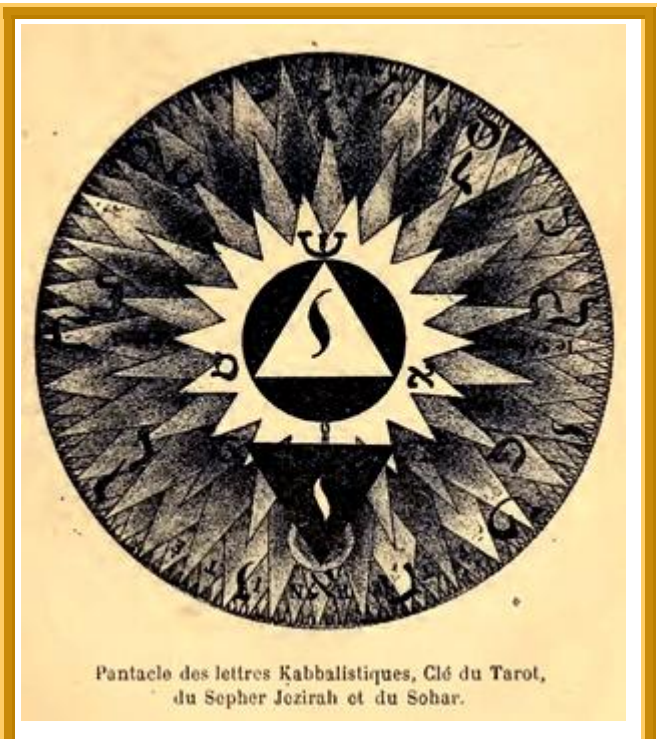
Kabbalah Sephiroth-Tree correlated with Triumph Cards of the Tarot

Unfortunately, he never formally studied Hebrew, and thus made frequent simple grammatical and exegetical errors in his interpretation of Kabbalah. The remainder of his life was spent studying and teaching esoteric literature and experimenting with the occult. He undertook two journeys to England where he met with similarly-enthusiastic students and practitioners of esotericism, who regarded him as a sage and accomplished “magus”. His

principal works were *The History of Magic* and *Dogme et Rituel de la Haute Magie* in 1855, later translated into English by Arthur Edward Waite of the Golden Dawn as *Transcendental Magic, its Doctrine and Ritual*.

“The Absolute Pentagram”
Dogme et Rituel de la Haute Magie

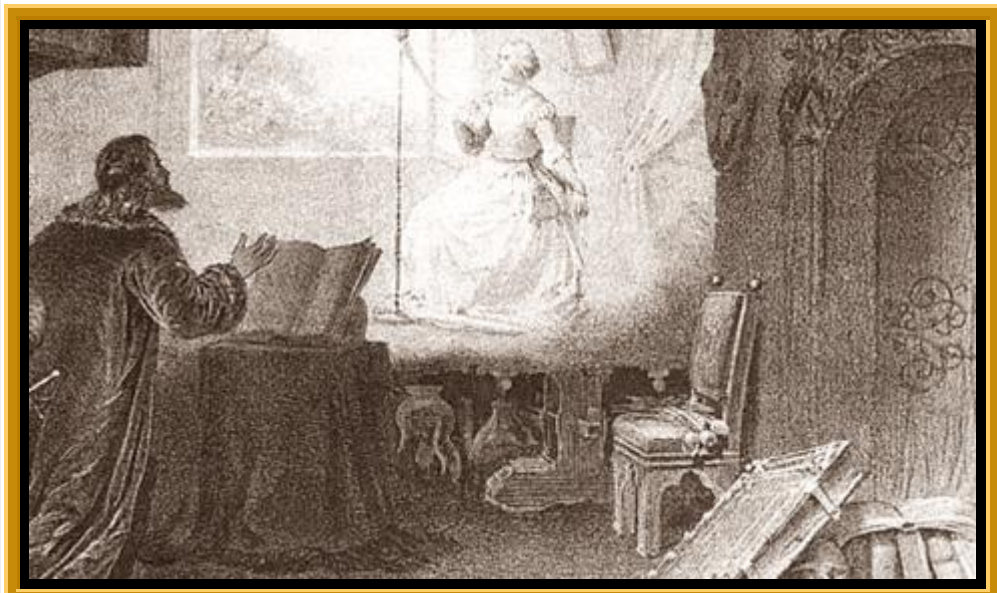

“Cabbalistic Tarot Card Pentacle”
Dogme et Rituel de la Haute Magie

The introduction to this book summarizes Constant/Levi's convictions:

Behind the veil of all the hieratic and mystical allegories of ancient doctrines, behind the darkness and strange ordeals of all initiations, under the seal of all sacred writings, in the ruins of Nineveh or Thebes, on the crumbling stones of old temples and on the blackened visage of the Assyrian or Egyptian sphinx, in the monstrous or marvellous paintings which interpret to the faithful of India the inspired pages of the Vedas, in the cryptic emblems of our old books on alchemy, in the ceremonies practised at reception by all secret societies, there are found indications of a doctrine which is everywhere the same and everywhere carefully concealed”.

Necromancer Conjuring a Spirit

HIS beliefs and practice are well-illustrated by his autobiographical description of his magical attempt during his first visit to England in to summon and question the spirit of the ancient philosopher, Appolonius of Tyana. He was encouraged to do this and provided with the necessary apparatus by a wealthy devotee who wished to complete her initiation into one of the then-burgeoning esoteric orders:

She showed me a collection of magical vestments and instruments, lent me some rare books which I needed; in short, she determined me to attempt at her house the experiment of a complete evocation, for which I prepared during a period of twenty one days, scrupulously observing the rules laid down in the thirteenth chapter of the "Ritual" [i.e. of his book, *Transcendental Magic, its Doctrine and Ritual.*]

The preliminaries terminated on 2nd July; it was proposed to evoke the phantom of the divine Apollonius and interrogate it upon two secrets, one which concerned myself and one which interested the lady. She had counted on taking part in the evocation with a trustworthy person, who, however, proved nervous at the last moment, and, as the triad or unity is indispensable for Magical Rites, I was left to my own resources. The cabinet prepared for the evocation was situated in a turret; it contained four concave mirrors and a species of altar having a white marble top, encircled by a chain of magnetized iron. The Sign of the Pentagram, as given in the fifth chapter of this work, was graven and gilded on the white marble surface; it was inscribed also in various colours upon a new white lambskin stretched beneath the altar. In the middle of the marble table there was a small 1 copper chafing-dish, containing charcoal of alder

and laurel wood; another chafing-dish was set before me on a tripod. I was clothed in a white garment, very similar to the alb of our catholic priests, but longer and wider, and I wore upon my head a crown of vervain leaves, intertwined with a golden chain. I held a new sword in one hand, and in the other the "Ritual". I kindled two fires with the requisite prepared substances, and began reading the evocations of the "Ritual" in a voice at first low, but rising by degrees.

The smoke spread, the flame caused the objects upon which it fell to waver, then it went out, the smoke still floating white and slow about the marble altar; I seemed to feel a quaking of the earth, my ears tingled, my heart beat quickly. I heaped more twigs and perfumes on the chafing-dishes, and as the flame again burst up, I beheld distinctly, before the altar, the figure of a man of more than normal size, which dissolved and vanished away. I recommenced the evocations and placed myself within a circle which I had drawn previously between the tripod and the altar. Thereupon the mirror which was behind the altar seemed to brighten in its depth, a wan form was outlined therein, which increased and seemed to approach by degrees. Three times, and with closed eyes, I invoked Apollonius. When I again looked forth there was a man in front of me, wrapped from head to foot in a species of shroud, which seemed more grey than white. He was lean, melancholy and beardless, and did not altogether correspond to my preconceived notion of Apollonius. I experienced an abnormally cold sensation, and when I endeavoured to question the phantom I could not articulate a syllable. I therefore placed my hand upon the Sign of the Pentagram, and pointed the sword at the figure, commanding it mentally to obey and not alarm me, in virtue of the said sign. The form thereupon became vague, and suddenly disappeared. I directed it to return, and presently felt, as it were, a breath close by me; something touched my hand which was holding the sword, and the arm became immediately benumbed as far as the elbow. I divined that the sword displeased the spirit, and I therefore placed it point downwards, close by me, within the circle.

The human figure reappeared immediately, but I experienced such an intense weakness in all my limbs, and a swooning sensation came so quickly over me, that I made two steps to sit down, whereupon I fell into a profound lethargy, accompanied by dreams, of which I had only a confused recollection when I came again to myself. For several subsequent days my arm remained benumbed and painful. The apparition did not speak to me, but it seemed that the questions I had designed to ask answered themselves in my

mind. To that of the lady an interior voice replied – Death! – it was concerning a man about whom she desired information. As for myself, I sought to know whether reconciliation and forgiveness were possible between two persons who occupied my thoughts, and the same inexorable echo within me answered – Dead!

I am stating facts as they occurred, but I would impose faith on no one. The consequence of this experience on myself must be called inexplicable. I was no longer the same man; something of another world had passed into me; I was no longer either sad or cheerful, but I felt a singular attraction towards death, unaccompanied, however, by any suicidal tendency.

I analysed my experience carefully, and, notwithstanding a lively nervous repugnance, I repeated the same experiment on two further occasions, allowing some days to elapse between each. There was not, however, sufficient difference between the phenomena to warrant me in protracting a narrative which is perhaps already too long. But the net result of these two additional evocations was for me the revelation of two kabalistic secrets which might change, in a short space of time, the foundations and laws of society at large, if they came to be known generally.

Am I to conclude from all this that I really evoked, saw and touched the great Apollonius of Tyana? I am not so hallucinated as to affirm or so unserious as to believe it. The effect of the preparations, the perfumes, the mirrors, the pantacles, is an actual drunkenness of the imagination, which must act powerfully upon a person otherwise nervous and impressionable. I do not explain the physical laws by which I saw and touched; I affirm solely that I did see and that I did touch, that I saw clearly and distinctly, apart from dreaming, and this is sufficient to establish the real efficacy of magical ceremonies. For the rest, I regard the practice as destructive and dangerous; if it became habitual, neither moral nor physical health would be able to withstand it.

Transcendental Magic, its Doctrine and Ritual, Part I, ch 12, "Necromancy"

Despite his alleged aversion to necromantic “summonings” described above, he evidently attempted such occult experiments several times on later occasions. His writings powerfully influenced the popular, expanding esoteric and magical orders of the 19th century, especially groups such as the S.R.I.A. (*Societas Rosicruciana in Anglia*), the Hermetic Order of the Golden Dawn and Madame Blavatsky’s Theosophical Society. Aleister Crowley, initiate of the Golden Dawn and infamous practitioner of “Sex-magick” later claimed to be his reincarnation. According to one biographer, Alphonse Louis was reconciled to the Catholic Church and received the sacraments before his death.